

Domnia lui Iosafat

– 22:41-50 –

În contrast cu Israel, în Iuda este din nou lumină. După cei 40 de ani de lumină aduși de Asa, fiul său Iosafat mai aduce 25 ani de binecuvântare în Israel. Iosafat a greșit că a mers la război cu Ahab, dar el era un împărat bun:

- ***El a umbat în toată calea tatălui său Asa, și nu s-a abătut deloc de la ea, făcând ce este plăcut înaintea Domnului.***

Este surprinzător cât de puțin spațiu îi alocă cronicarul lui Iosafat. 25 de ani de domnie de lumină și el alocă doar 9 versete. De ce? De ce nu insistă mai mult cronicarul pe faptele neprihănite ale lui Iosafat, pe binele adus de el peste Iuda? Ahab domnește 22 de ani peste Israel, și lui autorul îi alocă 6 capitole. Și în aceste capitole observăm că Ahab, și nu Ilie, pare a fi personajul principal. Ilie apare la un moment dat, dar apar și alți prooroci. Singurul personaj care străbate toate capitolele din ultima parte a cărții 1 Împărați pare a fi Ahab. De ce istoria lui Ahab este mai de interes pentru cronicar decât istoria lui Iosafat? De fapt, ce urmărește cronicarul? Pe baza căror criterii selectează el evenimentele istorice pe care le include în carte? Propunem câteva varietate pornind de la discrepanța dintre cantitatea de text alocată lui Ahab și cea alocată lui Iosafat:

- Se pare că până la anul 722 î.Hr., cronicarul oferă o atenție deosebită regatului Israel. Și așa este. Proporția de text alocată pentru Israel este mult mai mare decât cea alocată lui Iuda. De abia după ce trece de anul 722 (anul ducerii în robia asiriană a regatului de nord), autorul se concentrează asupra regatului de sud (Iuda). Ilie și Elisei care ocupă inima cărților 1, 2 Împărați profetesc în regatul de nord. De ce oferă autorul până în anul 722 mai multă atenție regatului de nord? Probabil pentru că despre istoria regatului de sud oricum avem mai multe detalii în 2 Cronici. Istoria harului avea să continue în regatul de sud prin întoarcerea din robia babiloniană. Dar semințiile din nord aveau să se piardă în istorie în urma robiei asiriene. Cronicarul oferă deci o atenție specială regatului de nord, acolo unde judecata divină a lovit cu mai multă putere.

- Cronicarul pare că vrea să ne explice pe de o parte legitimitatea revărsării judecății definitive a lui Dumnezeu asupra regatului de nord, iar pe de altă parte vrea să înalțe harul fără margini a lui Dumnezeu care s-a revărsat în Israel înainte de momentul judecății. Cartea 1, 2 Împărați are un sfârșit tragic: după ducerea în robie a 10 seminții și templul este distrus, și Iuda este dus în robie. Cronicarul nu are o reticență față de faptele bune ale împăraților și o predispoziție patologică spre decuparea răului și urâtului din istoria lui Israel. El însă vrea să ne explice FINALUL tragic al cărții. Vrea să ne explice cum de s-a ajuns la un asemenea sfârșit. Și atunci el insistă pe de o parte pe păcatele înfăptuite de Iuda și Israel, iar pe de altă parte pe harul

revărsat de Domnul prin proorocii Săi și care a fost călcat în mod sistematic în picioare. Autorul insistă mai mult pe modul în care reacționează Domnul în fața răului înfăptuit de poporul Său. De aceea nu insistă pe faptele bune ale împăraților din Iuda, ci pe greșelile din Iuda și din Israel care au condus istoria poporului sfânt către sfârșitul tragic al cărții. El înalță judecata dreaptă a lui Dumnezeu dar subliniază că Domnul nu a fost grabnic la mânie. El a așteptat, a răbdat, a chemat, a amânat judecata, a făcut minuni, a trimis pe proorocii Săi de dimineață până seara și, într-un final când nu se mai putea face ca nimic, ca și în cazul lui Ahab, a adus dreapta Sa judecată. Ahab devine un studiu de caz în care strălucește harul lui Dumnezeu pentru păcătos. În viața lui Ahab se oglindește întreaga istorie a lui Israel. Domnul a făcut tot ce se putea face până în ultima clipă a vieții lui Ahab dând har peste har, îndurare peste îndurare. Cu toate acestea, Ahab respinge cu încăpățănare chemarea divină și se condamnă singur la pierzare. La fel avea să facă și Israel, și apoi și Iuda. Cronicarul zugrăvește cu grijă relația dintre harul și dreptatea lui Dumnezeu. Deși el ne prezintă o istorie a judecății, el înalță mai presus de judecată bunătatea și îndurarea fără margini a Domnului. Ahab este studiul de caz. Nu poți să citești istoria lui Ahab și să nu te revolți pe Ahab, să nu ridici sabia judecății înaintea de cap. 22. Spre deosebire de noi, Domnul e plin de răbdare și îndurare. Și Ilie își pierde la un moment dat nădejdea și răbdarea, Domnul însă merge până la capăt, iar Ilie învață să Îl urmeze.

Deși nu insistă pe împărații lui Iuda care au făcut ce este bine înaintea Domnului, totuși aceștia nu sunt ignorați. Autorul îi menționează și ne explică astfel de ce judecata a venit mai târziu în Iuda. Avându-l pe David ca model, împărații lui Iuda au readus adesea poporul la calea adevărului. Domnul a luat aminte și a binecuvântat.

Este interesant că nu ni se spune că Iosafat a fost ca David, ci că a fost ca Asa. Asa a deschis, la fel ca David, un nou izvor de binecuvântare în Iuda, o nouă cărare dreaptă pentru poporul Domnului, și Iosafat este cel ce pășeste pe ea. Cu toate acestea se pare că, deși au umblat pe calea lui David, nici Iosafat și nici Asa nu au atins înălțimile lui David. Expresia: **Numai că înălțimile nu au fost îndepărate** pare să evedențieze limita acestor succesori ai lui David. Au trăit în ascultare de Domnul. Au avut ca David suișuri și coborâșuri, dar nu și-au depășit limitele așa cum făcuse David. David anticipa zidirea Templului, el era cu un pas înainte în planurile Domnului. Succesorii săi nu au îndepărat înălțimile: ei se aflau cu un pas în urmă față de planurile Domnului. De aceea, cronicarul ne va aduce aminte că din pricina lui David (și nu a lui Asa, sau Iosafat...) Domnul avea să cruțe din nou și din nou Ierusalimul. De aceea putem spune că deși au fost ca David, nu au fost pe deplin ca David. Poți păși pe modelul davidic și totuși să nu atingi toate înălțimile lui David. A trăi ca David înseamnă în primul rând o viață constantă de dedicare și slujire a lui Dumnezeu. Nu o viață perfectă, dar o viață în care ascultarea este dominată de Domnul și în care cel neprihănit se ridică de fiecare dată când cade. Dar pe această cale își poți lărgi inima mai mult sau mai puțin ca să fii vasul prin care binecuvântarea cerului se revărsa pe pământ. Aici se face diferența între viteji; aici

David a făcut performanță(!); aici David a excelat și și-a lărgit inima mult de tot. El și-a depășit limitele pe care succesorii săi se pare că nu și le-au depășit. A păși deci pe urmele lui David înseamnă ca, alături de o viață constantă de ascultare, să îți depășești propriile limite și să îți lărgești inima chiar mai mult decât îți poruncește Domnul să o faci. Să o faci de bunăvoie; să nu refuzi nici o provocare din partea Domnului. Să nu te mulțumești niciodată cu cât te-ai lărgit ci să cauți să te lărgești mai mult, tot mai mult. Să nu te oprești pe vârful nici unui munte ci, după ce ai ajuns acolo, după ce ai admirat puțin priveliștea, să cauți cu dor umătorul munte pe care trebuie să îl urci. Și să faci așa depășindu-ți mereu LIMITE. Complacerea în anumite LIMITE nu înseamnă abaterea de pe drumul davidic, ci pierderea șansei de a urca pe înălțimele lui David. Care sunt limitele tale? Pot fi limite teologice, limite în relații, limite ale comodității, limite ale personalității, limite ale culturii în care te naști. David și-a depășit aceste limite. Sucesorii săi s-au complăcut în anumite limite. De aceea ei au fost ca David și totuși nu ca David.

Iosafat continuă reforma începută de tatăl său Asa. El continuă procesul curățirii țării. Între regatul său și Israel este pace. Acest lucru este bun. Pentru o perioadă nu mai este vrăjmășie și dușmănie în Israel. Însă în virtutea acestei strări de bine și de pace Iosafat face o alianță neînțeleaptă cu Ahab. Dar apoi se pare că Iosafat învață lecția. La un moment dat, Iosafat are inițiativa să trimită din Tars corăbii care să caute aur din Ofir. Această inițiativă ne aduce aminte de spiritul lui Solomon. Se pare că Iosafat a fost și el curtat de spiritul îmbogățirii solomonice. Dumnezeu însă îi stă împotriva și Iosafat nu are izbândă. Corăbiile se sfărâmă la Ețion-Gheber. Dumnezeu îl oprește pe Iosafat de pe drumul înșelător de tip solomonic. Iată că și un împărat bun poate lua inițiative seducătoare, dar care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Și Iosafat pare să înțeleagă că Domnul l-a oprit din drum. Ahazia, fiul lui Ahab îi propune să trimită împreună corăbii pentru căutarea aurului. Se pare că Iosafat mai avea suficiente resurse să retrimite corăbiile și îi prindea foarte bine alianța cu Ahazia. Dar Iosafat refuză. Pe de o parte, se pare că înțelege că Domnul l-a oprit din drumul seducției solomonice, iar pe de altă parte a învățat să se ferească de alianțele cu împărații care nu se tem de Domnul. Iosafat face greșeli, dar învață din acestea și revine pe drumul ascultării de Domnul. Iată de ce și el a călcat pe drumul devenirii davidice.